

— Ще я дадешъ, като ти наброя хилядитѣ.

— Че какво сж сега деведесетъ и шестъ хиляди за такава нива, холанъ? — рече сърдито Наню.

— Който ги има, за него сж нищо. Слабъ съмъ азъ, Нанко! Като нѣмамъ сили да издържа, нѣма защо да се захващамъ...

Илия помълча, погледътъ му пламна въ жаръта на залѣза.

— Четири хиляди... наемамъ се, — отрѣза той и примижа: „Какво ли ще каже жената?“

Наню заклати глава.

Малко е.

— Давамъ колкото мога да платя. Отъ мене работата, отъ нивата житото. А като има животъ и здраве, всичко ще се нареди.

— То се знае.

Млъкнаха. „Годинитѣ ставатъ тежки, цената не е лоша“ — пресмѣташе Наню. — „Ще пусна още петъ-шестъ души да ми събиратъ яйца. Ще взема и горнитѣ села“.

„За четири години ще я изплатя!“ — окуражаваше се Илия. — „Нѣма да слушамъ жената, никого нѣма да слушамъ! И за шестъ декари на „Геренче-то“ какво ли не приказвахъ. А ето, улесненъ съмъ сега — и фасулъ става, и памукъ става... Деветнайсе декари и два ара... По коремъ ще се помъкна, но ще ги изплатя. А изплатя ли ги — сбогомъ сиромашиньо!“

Полека-лека мислитѣ му се преливаха и преми-наваха въ дълбока, необяснима радостъ. Двадесе декари! А сетне още двадесе! И още двадесе! Само да потръгне веднѣжъ. Ще купи два чифта волове, ще направи желѣзни коли, ще си вземе аргатинъ. Мжка ще е презъ първитѣ четири-петъ години. Сетне нивитѣ сами ще започнатъ да купуватъ ниви.